

POMSTA
JE KRVAVÁ

VYMAĽUJ
VŠETKO
NAČERVENO

S.T. ABBY

VYMAČUJ
VŠETKO
NAČERVENO

POMSTA JE KRIVÁ

S.T. ABBY

VYMAČUJ
VŠETKO
NAČERVENO

POMLSTA JE KRVAVÁ

Preložila Anna Kompasová

IKAR

S.T. Abby

Paint It All Red (Book 5 of the Mindfuck Series)

Copyright © 2016. PAINT IT ALL RED by S.T. Abby

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2026 by Anna Kompasová

Cover design © Simply Defined Art

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0824-3

*Toto je pre tých, ktorí stratili svoj hlas.
Pre tých, čo túžia byť ako Lana Myersová.
Pre tých, o ktorých sa stále šepká.
Pre tých, ktorí každý deň bojujú, aby zabudli.
Nie ste v tom sami.*

Srať na zoznam. Je čas na posledné kolo.

„Láska nemá byť krásna. Má to byť surový, drsný boj, ktorý vás prinúti čeliť tým najzraniteľnejším častiam seba, aby ste ich potom, keď prídu tie dobré chvíle, vedeli naplno vychutnať a skutočne oceniť ich hodnotu. Inak ju začnete brať ako samozrejmosť.“

— Lana Myersová

Prvá kapitola

„Zriedka sme na seba hrdí, keď sme sami.“

— Voltaire

LOGAN

Rozrazím dvere a Hadley sa strhne. Vytrhne si slúchadlá z uší a chytí sa za srdce.

„Dopekla, ty blázon. Takto ma nestraš, keď je náš sused sériový vrah. Obrazne povedané.“

„Alebo aj doslova, však?“ poznamenám sucho, no v hlase mám ostrosť, z ktorej jej stuhne celé telo.

Nemusí mi to povedať nahlas, no ja to chcem počuť z jej úst.

„Ty si to vedela?!“ spýtam sa, neveriacky a zároveň ublížene.

Všetko ma bolí, aj keď sa snažím potlačiť nával emócií. V našej jednotke nás trénujú, aby sme ich za žiadnych okolností nedávali najavo. Nikdy to pre mňa nebolo ťažšie než dnes.

Naprázdno otvára ústa niekoľko sekúnd, kým z nej konečne začnú vychádzať slová.

„Logan, prepáč, ale...“

„Ty si to vedela!“ vybuchnem a päšťou tresnem do steny. Celé telo sa mi zachveje v snahe nadýchnuť sa, no vzduch je ťažký ako olovo.

„Logan!“ skríkne.

Otočím sa k nej a pomaly získavam kontrolu.

„Vypočuj ma. Bolo to komplikované a ona...“

„Skončili sme, Hadley. Ty a ja. Doriti, končím s tebou!“ vyhlásim. Mám pocit, že ma zradila.

Okamžite sa jej do očí nahrnú slzy.

„To myslíš vážne?“ má ešte tú drzosť spýtať sa.

„Áno. Nemôžem byť kamarát s niekým, kto sa len prizerá, keď sa zamilujem do niekoho takého, a nepovie mi pravdu.“

Prižmúri a pery sa jej roztrasú. „Do niekoho takého? Do niekoho, kto by zabíjal alebo zomrel, aby ťa ochránil? Do niekoho, kto ťa miluje tak veľmi, že sa takmer vzdal svojej pomsty?“

„Svojej pomsty?“ zopakujem trpko a pokrútim hlavou. Otočím sa na odchod. „To nie je jej pomsta, kurva!“

Tresnem za sebou dverami a vletím do vedľajšej izby, kde Leonard takmer spadne zo stoličky.

„Doriti! Pokoj, človeče. Snažím sa nájsť ďalšie info o Ken...“

Slová mu zamrznú na perách, keď uvidí môj výraz.

„Doriti!“ vydýchne.

„Hej,“ poviem, zosuniem sa na stoličku a schmatnem fľašu whisky, ktorá mu vytrčá z tašky. „Priznala sa.“

„Čože?“ spýta sa šokovane.

„V podstate áno. Nevydržal som tam dosť dlho, aby som si vypočul úplné priznanie.“

„Kde je, doriti?“

Oči si pretriem rukávom a napijem sa priamo z fľaše.

„Pripútaná k mojej posteli,“ poviem, keď si odpijem. Vyvalí oči.

„Nemám tušenie, čo spraviť. Tak veľmi mi zamotala hlavu, že ju nedokážem len tak vydať niekomu do rúk v tomto meste alebo FBI. Ale viem, že niečo spraviť musím. Zatiaľ som ju tam pripútal.“

Je to kurevsky zlé riešenie, ako oddialiť rozhodnutie, no momentálne je jediné, ktoré mám.

Pretrie si rukou tvár a potom mi strčí do ruky spis.

„V jej minulosti som nenašiel vôbec nič okrem drog, čo by naznačovalo, že by bola schopná niečoho takého. Ale už roky je čistá a nevšimol som si žiadne stopy po vpichoch. A netrpí bludmi ani psychotickým...“

„A práve preto, dopekla, neviem, čo mám robiť!“ zavrčím. „Je pri zmysloch, plne si uvedomuje, kde je, je kurevsky inteligentná na to, aby robila hlúposti, a rozhodne nie je typ, ktorý by sa dal ľahko zmanipulovať – ani Jacobom Denverom.“

Sucho sa zasmiejem, lebo sa mi vynorí spomienka. Volala ho Jake. Doriti, dokonca mi povedala, že Jake je jej bisexuálny obchodný partner. Nikdy som si tie dieliky neposkladal. Bol som príliš zaslepený tým, čo som k nej cítil, aby som vôbec pripustil takú možnosť.

„Tu je spis,“ hlesne Leonard. „Pozri sa na to. Možno na niečo prídeš.“

Schmatnem spis zo stola a otvorím ho. Okamžite sa zachmúrim pri pohľade na tie brutálne fotografie. Lenže jedna vec mi vôbec nedáva zmysel.

„Čo to má znamenať?“ spýtam sa potichu.

Modré oči. Na fotke pred nehodou vyzerá Kennedy Carlylová úplne inak než Lana Myersová. A mala modré oči – žiadne šošovky.

Listujem ďalej, až nájdem zábery z policajného záznamu zachytávajúce Kennedine zranenia. Lanu poznám až pridobre a tie jazvy na fotkách... sú síce podobné, no nie navlas rovnaké.

Po chrbte mi prebehne mráz, lebo sa mi v hlave vyostruje desivá možnosť.

„Nemáš náhodou aj spis Victorie Evansovej?“ spýtam sa, snažím sa zachovať rozvážny tón.

Okamžite mi ho podá.

„Prečo?“

Zhlboka sa nadýchnem, aby som sa upokojil, a potom ho otvorím. Hľadia na mňa tajuplné zelené oči z tváre, ktorá síce nie je Lanina, no nesie v sebe určitú podobnosť.

Srdce sa mi prepadne až do žalúdka, keď listujem vo fotografiách a nájdem tie, ktoré poslali aj polícii. Pri pohľade na jazvy, ktoré sa dokonale zhodujú s tými, čo dôverne poznám, sa mi zdvihne žalúdok.

„Doriti!“ precedím.

„Čo?“ vyhrkne Leonard.

Zdvihnem k nemu zrak. Zaplaví ma vlna ľútosti, ktorá vo mne vybuchne a otrasie mnou do základov.

„Lana Myersová nie je Kennedy Carlylová.“

Vyzerá zmätený, a tak mu podám ten spis.

„Lana Myersová je Victoria Evansová.“

Pustí ho ako žeravý uhlík a v šoku ku mne zdvihne oči.

Nejakým spôsobom – pravdepodobne s Jakovou pomocou – vošla dnu ako Victoria Evansová a odišla ako Kennedy Carlylová. Vzhľadom na to, že sám sotva dokážem zniesť pohľad na ich znetvorené tváre na fotkách, nijako ma neprekvapuje, že sa mu to podarilo.

„To úplne mení situáciu,“ vydýchne unavene a otvorí notebook.

Opriem sa. Hnev zo mňa pomaly opadá, zatiaľ čo myseľ mi opäť beží na plné obrátky.

Do tej kaviarne som vošiel náhodou, pretože naše zvyčajné miesto bolo plné. Začal som do nej dobiedzať, túžil som si získať jej dôveru, dokonca som v nej videl niečo, čo som potreboval aj pre seba.

Každý úsmev, ktorý mi venovala, bol pravdepodobne vzácny. Každý jeden bol úprimný a bez pretváranky. Každý jej dotyk bol žiadostivý a plný emócií, ktoré nedokáže ľahko dávať najavo.

Dôverovala mi.

„Možno si práve ty ten dôvod, prečo sa psychicky nelomila,“ precedí Leonard a ďalej ťuká do notebooku.

Dám si ďalší hlt tekutej odvahy a postavím sa, no Leonard ma chytí za zápästie.

„Tie fotky mi nesedia v počítači.“

„Čo?“

Ukáže na spisy. „Zohnal som kópie fyzických záznamov. Poznáš ma, som stará škola. Ale v počítači sú tie fotky prehodené.“

Pozriem sa na obrazovku a naozaj: pri Victorii Evanovej sú zranenia Kennedy Carlylovej, a naopak. Z Kennedinho spisu na mňa hľadia zelené oči.

„Jake mohol zmeniť údaje v počítačoch, no nie skôr, než založili fyzický spis,“ zašepkám si pre seba.

Nikdy by som na to neprišiel.

„Čo budeš robiť?“ spýta sa Leonard.

„Povedz Hadley, nech nič nehovorí. Ja sa s ňou teraz rozprávať nemôžem. A ty tiež drž jazyk za zubami.“

Takmer sa usmeje, no zarazí sa. Celý čas sa jej potichu zastával a ja som bol kúsok od toho, že ho z tohto prípadu vyhodím.

A pritom som bol zamilovaný do dievčaťa, ktoré si zaumienilo toto mesto zničiť.

Rozbehnem sa späť k chatke, rozrazím dvere a šprintujem do spálne. Zatají sa mi dych.

Putá ležia odhodené na zemi spolu s plachtou. A všetko, čo si Lana priniesla, je preč.

Prehltnem guču v hrdle a pomaly si sadnem na posteľ. Zachránila mi život.

Ja som ju od seba odstrčil.

Chvíľu trvá, kým si uvedomím, že som bol preč viac než hodinu, hoci mi to pripadalo ako zopár minút. Dal som jej dosť času, aby mohla zmiznúť.

Vytiahnem mobil a cestou von vyťukám Leonardovo číslo.

„Potrebujem poznať všetky väzby, ktoré majú na toto mesto.“

V pozadí počujem rýchle ťukanie do klávesnice. Hlavou mi prebleskne, že zavolám Hadley, no po tom, čo som jej naložil, pochybujem, že by mi pomohla.

„Christopher Denver vlastní poľovnícku chatku v lese. Pošlem ti polohu.“

Ukončím hovor a okamžite sa prezlečiem a prezujem si topánky. V obleku sa lesom nebehá práve pohodlne.

O chvíľu už vyrážam z domu a počas behu čítam správu s polohou. V mysli sa mi vynárajú ďalšie spomienky.

Doriti, Lisa ju podpichovala, priam ju provokovala. Lana ju mohla zničiť. Alebo skôr Victoria.

Keď som sa hádal s Johnsonom a so šerifom, stiahla sa, pretože ju vytáčali. Bála sa toho, čo by mohla urobiť, nie povedať.

Vidieť šerifa muselo byť pre ňu ťažké. A požiadala ma o dve zasraté hodiny, akoby ma potrebovala. A ja som sa

vrátil, vyspal sa s ňou a potom rozpútal chaos, akoby som ju provokoval, nech konečne ukáže svoju pravú tvár.

Odišiel som, keď sa rozplakala. Tú chladnokrvnú vrahyňu, ktorá mučila a zabíjala monštrá zo svojej minulosti... sa mi podarilo rozplakať. Ani sa nerozzúrila.

Z mnohých stránok je nepredvídateľná a ja vôbec neviem, čo si počať.

Len čo dorazím k chatke, vytiahnem z puzdra pri členku zbraň a držím ju spustenú pri boku. Po dvoch rýchlych nádychoch vykopnem dvere, no vzápätí sa zastavím – so zbraňou stále po boku.

Jacob Denver sedí na gauči, akoby ma čakal.

Nakloním hlavu nabok a prižmúrim. Sedí úplne pokojne. Uvoľnene. Akoby mal všetko pod kontrolou.

Očami preletím po miestnosti: prázdna chatka, holé steny. Zvieram zbraň oboma rukami, pripravený naňho namieriť, ak mi dá čo i len jediný dôvod. Napokon prehovorí.

„Vedel som, že prídeš,“ zatiahne a oprie sa. „Tak tú zbraň odlož. Keby som bol hrozba, už by si bol mŕtvy. Našťastie pre teba rád dýcham a nie som si istý, že by mi to Lana doprial, keby som na teba položil ruku.“

Fľochnem naňho, jednou rukou zbraň pustím, druhou ju však stále držím.

„Kde je?“

Pohrdavo odfrkne. „Prišiel si sám, takže si svojmu tímu ešte nič nepovedal. No, teda okrem Leonarda, ku ktorému si vtrhol do chatky a o chvíľu odtiaľ zase vybehol.“

„Sleduješ nás. Veľké prekvapenie. To už dávno viem. Kde je Victoria?“

Zreničky sa mu nepatrne rozšíria. „Aha... takže ti konečne záleží na pravde namiesto toho, aby si robil predčasné závery a hádzal na ňu obvinenia. Trochu neskoro, nemyslíš?“

V hlase má tvrdú horkosť, akoby ma nenávidel a čakal, kým sa potvrdí, že mal pravdu.

„Volá sa Lana. Victoriu Evansovú toto mesto zabilo. Nemôže byť Victoria Evansová. Musela sa znovu narodiť, aby vôbec dokázala ísť ďalej. Nazval si ju chorou, no nemáš ani tušenie, proti čomu stojíš. Nemáš ani potuchy, čím prešla.“

S každou vetou znie nahnevanejšie a pomaly sa postaví.

Zovriem zbraň a pozorne ho sledujem.

„Zdá sa, že nohy ti fungujú viac než dobre,“ utrúsím a sledujem muža, ktorý oklamal celý svet.

Poklepe si po nich. „Fungujú lepšie než tvoja hlava.“

„Nazdával som sa, že je Kennedy Carlylová. Že si vypestovala nezdravú posadnutosť rodinou Evansovcov pre tie dve náhodné stretnutia so smrťou, keď sa im skrížili cesty. A...“

„Kennedy Carlylová bola samolúba feťáčka, ktorá bola, pri všetkej úprimnosti, postrachom spoločnosti. Bola len otázka času, kedy sa sftuje tak, ako sa jej rodičia opíjali, a niekoho zabije. Osud to zariadil tak, že v tú noc zabila iba strom a seba. Bolo škoda nevyužiť jej identitu a peniaze pre niekoho, kto potreboval prežiť.“

„Predpokladal som, že si to bol ty,“ poviem pokojne. „Ten, kto jej zmenil svet.“

„Falšovanie nemocničných záznamov je v skutočnosti ľahké ako facka, keď vieš, ako na to,“ povie a opäť si poklepe po nohách. Všetkých presvedčil, že je ochrnutý. „Potrebovala oficiálnu identitu. Potrebovala peniaze. Potrebovala šancu. Keby zistili, že prežila, išli by po nej. A vtedy? Zabiť ju by pre nich nepredstavovalo nijaký problém.“

Vydýchne a snaží sa dostať svoj hnev pod kontrolu. Mlčky ho sledujem. Nechávam ho hovoriť, pričom sa snažím všetko pochopiť.

„Keď mi povedala, že sa zaplietla s agentom FBI, takmer ma drblo,“ povie, odvráti pohľad a sucho sa zasmieje. „Musel som spraviť všetko pre to, aby nikto nezistil jej pravú identitu.“

Znova sa mi zahľadí do očí.

„No keď som sa s ňou stretol osobne, bola samý úsmev. Keď vyslovila tvoje meno, akoby jestvovala nádej.“ Prehltnie. „Prinútil som ju, aby bol medzi vraždami mesačný rozstup, tvrdil som, že musí byť veľmi opatrná, no v skutočnosti...“

„Bál si sa, že keď sa to všetko skončí, už nebude mať dôvod žiť.“

V očiach sa mu zaleskne, odkašle si a stroho prikývne.

„Len som to oddaľoval,“ hlesne. „Ale keď spoznala teba? Priam sršala nádejou. Dnes... dnes som videl len prázdnu schránku. Chcel som sa vo vás mylíť, špeciálny agent Bennett. Pristúpil som na všetky zmeny, ktoré urobila v našich plánoch. Vieš, prečo nechcela, aby si ten príbeh počul od Lindy?“

Nakloním hlavu nabok a zastrčím si zbraň za pás.

„Chcela, aby sme si ho celý vypočuli, až keď sem príde-me. Aby to malo čo najväčší efekt.“

Hľadá mi priamo do očí. „Chcela, aby to malo čo najväčší efekt na teba. Ostatní jej boli ukradnutí. Možno ešte túži po pomste, no všetko ostatné sa začalo točiť okolo teba. Dokonca sa modlila, aby po nej išiel Bubák, len aby ho mohla zabiť a odstrániť hrozbu pre tvoj život. A ty sa k nej správaš ako k monštru. Prečo? Lebo zabíja? Považuješ aj vojakov za monštrá? Pozeráš sa takto pohrdavo aj na vlastný odraz? Videl som tvoj spis. Od začiatku kariéry si zastrelil trinásť sériových vrahov. To boli skutočné monštrá, rovnako ako všetci tí muži, ktorých Lana zlikvidovala.“

Zapotácam sa, balansujem na tenkom ľade medzi šialenstvom a zdravým rozumom.

„A čo mala robiť? Len sa ponad to preniesť a zabudnúť?“ pokračuje. „A len preto, lebo podľa zákona nesmieš zabiť monštrá, ak nemáš odznak alebo vládne poverenie?“ Urobí krok ku mne a namieri na mňa prstom. „To dievča roky trénovalo, učilo sa ovládať, aby si zachovalo zdravý rozum. To sa nevyžaduje ani v polícii, ani v armáde. A tí muži? Zničili celú jej rodinu. Zničili ju. Zničili dve deti!“ Hlas sa mu zlomí a otočí sa ku mne chrbtom, keď ho emócie premôžu.

Neviem, čo povedať. Čokoľvek okrem súhlasu by mohlo spustiť skrat, no z nejakého dôvodu nedokážem ani len vysloviť, že s ním úplne súhlasím.

Celý život som stál na jednej strane zákona, neúnavne som bojoval za spravodlivosť správnou cestou.

Lana sa však snažila. Jake sa snažil. A boli odmietnutí.

„Miloval som ho,“ povie, keď sa ku mne znovu otočí. V očiach sa mu lesknú slzy. „Miloval som ho, no na verejnosti som sa k nemu správal ako k špinavému tajomstvu, kým za zatvorenými dverami som ho miloval celým svojím bytím. A Marcus prijímal omrvinky, ktoré som mu dával, pretože ma miloval natoľko, že ma nedokázal opustiť, hoci si zaslúžil viac.“

Slzy mu stekajú po tvári a podráždene si ich zotiera.

„Za tie roky neprišiel jediný moment, keď by som zaváhal, čo by som preňho urobil – najmä po tom, čo som ho tak strašne sklamal, keď ešte žil. Bral som ho ako samozrejmú. Bral som ako samozrejmú to, čo sme mali. Nikdy som si neuvedomil, aké to bolo, kurva, vzácne a ako rýchlo o to môžem prísť.“

Pomaly sa zrúti späť na gauč, akoby sa mu podlomili kolená.